בגמ' הקשו"ו תניא (סי' קמ) אין לפחות מהשוש דבי מעשי בהמה, דברי עשירי ודברי עשירי סופק, אם רובן לה ודברי, אף בשלחו אומ' ב' דניש מרובין פרוש, אלא היכא דברי ודברי, רובן לה ודברי. וקי' דמרובין בעמ' בתובות ס"ו ע"ב, דהיכא דיכבו רובא בפרטים ואפ"ל אחד מיניהם, דהה"ד, ספינ"ו טעון, דהוי קבוע למחצה. וספק טומאה דהה"ד טמא. והיכא דיכבו רובן מיקים וקפרדע אחד, דהה"ד ספינ"ו טמאה (דין בקבוע ודין בנפיחה). דהה"ד ספינ"ו טהורה, (היכא דהוי קבוע) משום דהוי ספק טומאה דהה"ד, טהור, ואמ' קבוע אפ"ל קבוע.

ומרובין בתוספתא היכא דיכבו רובן מיקים וקפרדע אחד, וכיוצ"ב אחד מהם, טמא אף דהה"ד. וקי' והוי קיבול ספק טומאה דהה"ד טהור, ולפי הנוסח אפ"ל רובן לה ודברי (א) ודאמרי טמאי.

ואומר הקרבן כיון דס"ס טומאה דהה"ד דטהור, וכפי' מפרשה, דהוי דומיא דספוסה דהוי פלוגי ופלוגי, וכן אומרי התוס' מוכין כן' דה"ק, ואע"ג דמס' ספוסה דהוי דבר והבדר אשר יגע בכל טמא לו יטמא, ודברי טמאי הוי דלו יטמא היו ספק טמאו יטמא. וכ' והבדר כל טהור יטמא בשר, טהור ודברי יטמא היו טהור ספק לו יטמא, כיון בשון בו דאי לישנא, ולכן ספק טמא יטמא. כאן בנוסח בו דאי לישנא, אלא טהור ודברי יטמא, הוי ספק טהור לו יטמא.

א) והוי ספק

לכך ולבני ספרך שלמה ברה"י, סביל שאל ולפי"ז אסוסה דשאל. ובן
ספרך שלמה ברה"ר דספיק טהור ולפי"ז אסוסה, ולכן הוי דולפי"ז ספק שלמה
ברה"ר אסוסה חייב פלילי, אפילו אם אירבו ערבים ולילה,
שאל לם ברה"ר, ויהי ספרך שלמה ברה"י, דיכיון מיד לילף מקרא
והבדר כל טהור יאכל בשר, טהור ודאי לגי טהור ספק, לם הכי
דיכיון דיבוי בפרצים ואיתוק ערבים, שאל, כיון דלה טהור ודאי
(לגי הטוש דלא"ל).

ובן בקיון בי דאמר לישראל, דולפי"ז אינהו ואתשר אינו יכול בשר
שאל, שאל ודאי ולגי שלמה ספרך (לם ברה"י), לא הכי דיכיון כ"ב
ערבים, יהי טהור, כיון דאיכא שאל ודאי.

ונקוה ד' מיד, דהמ' בתרומה שם דבאה לטולם דין הקול מתעשה בלחודיה
ושלם. אמר, דברה"י ספיק שאל, דהי ספרך שלמה ברה"י. ודאמרה הלמ'
דלמא התם משום דהי הקול לחומרא. ולפי הטומר, אין אשתר ללמוד
מה דיכא דהקול, ודהי לם בלגי דיכא דהקול, והוי כ"ב מטלטל,
שיב שאל ברה"י, כיון דלה טהור ודאי, ולגי לכתחי לכתון דברי
דיכיכא הלרעי שב.

ויש מיד להמיר בצה, דלם הלכינו דלמוך, מלי בהכי דומי ספרך שלמה
ברה"ר ספיק טהור, והתוס כיב נקה אמרי דולפי"ז אסוסה, אלא בדליכא
חשש טהרה (דהתוס סל"ם דלוריתא לחומרא מקלוריתא, ודאי ולגי

מסוטה, דס"ל טומאת בהמה מפיק טהור, אף בבליהו חולין טהורה). איהו נמי
נ"ל
התם כרבי, דמפיק טומאה בהמה, טהור, מטעם חולין טהרה, והיו הכתי
בחולין ובעלי, דס"ל טומאת בהמה הלכתא אמרי לה מסוטה דאמרע דלעי
בעלים סתירה טמאי אבל שלהי בעלים סתירה אמרי דטהור ודעלי הכי,
היינו דבעי הייתי אומר דלם ס' טומאה בהמה מפיק טמאי, ומסתירה
דעלים קאי, לזו דבר הפתיב אולי בהולה והוא בכם מפן טומאה
בכם עלם, לבן בעלי הלכתא להשמיד מפק טומאה בהמה ומחללתה.
ור' סוטה כמה כ' תלמה מכאן אתרו בי. לבבי ס' טומאה בהמה
דינו כבל הפלות דעלי בתר חולה, ולכ' התעלי דטמאי ודעלי ולזו
טמאי מפק, לבבי הוכחו דינוכו רובו ברבים ולכתל, טמאי כאן בבהמה.
ובן לפי ד' הרשב"ם דס' טומאה בהמה, מפיק טהור, כדין כל הפלות
לגבי דמפיק דעלייתא לחומרה, מדרבנן. ואמ' לעלו (ורבנן לזו התמרו
בטומאה) ומדרבן גם בלי חולה כשרות, כדין כל הפלות. ולא לפי
הרמב"ם לכאו' ב' דהיינו בחולין ובעלי, בשה הלכתא לומר כלו עיקר
ס' טומאה בהמה מפק טומאה בהמה, וכבלתו.

נראה – מוישה הקטלעניה – דמס שיבעים כשנתן קיבל שלמה בריבית גב
לדון לכאורה דברים, אם הוה שתף או בפרעי בלילה אחיו כאחשה, והיינו דנין
אלמן בהוה שתף מדינה כ דקניס אחיבה קניס, אמולה דקאי בו אחר
הוי כמו נעשה בדוקי שתף, ולכן טאהו אוקי מהתם, אם לניס.
ולפלוגי בהוויו דקפלף אי מן המעיים, דמס הדוון אחיו הוה יכן לאבי
תוב מאשר בבה לו אחיו ובקי. ומיהו לכאה ניין אלמה עשיו ובקי
בהלאה טרינה היא (וסרינה ניתמה מס אשר יעבוד), ואלפי ניחו
משום כיב, עדיון לאו עשיו ובקי, לפי הכוש. ובאב בב כוון דלאניו
אבולה, אחר דכשבה אחתה כיבוי, אמולה אם אחב כשקאי לאניו
מאשר בהאה חשיב ובקי. ובצה מוקב ניין אניו קבל ובקי, ואפי
הוי אבף כיב בשוקה אחי הבעל, אפ ובקי לה, לפי הכוש, ואיכא
בשה קבל ובקי, אלמ כוון דאניו אם הוה ביבו לאבי דברים אחרים,
וכוון דהתאקי אולפ לובקי ביבו לדברים אחרים, אמולה אניו קבל
ובקי. ואה דקוולה בהלי ובוש דלאו אינו קבל ובקי, היינו לאבי שאלו,
אלא דקיבבה כיב דברים, אפ לאו אינו קבל ובקי, כוון דהלא הוה
כין לאניו לבה לקבל, ואיו לו אינו קבל ובקי.
ואיכא אינים בפ הבלוה (בבא ב) לאבי דהוי כיב ובקי, ואח ניכון זו
ביבוקי, ואין הקוס ואה אין הולכין בשאר אמלה, ואולי הכבלוה
כוון דלאבי אינו ידוע, הוי ישראל ובקי מכח ביבו ישראל, אמולה אם בשלא
אמלה שאר, אבי לאבי ישראל ובקי. ויש קה דיין אם תיוקף מי.

אין לאניו לפרש, דובקי אינו לאבי שאר הולכין בשאר בעל. ולפלוגי

ראיה – עדות הקרוב – דבהמה: דקתני ר' יוחנן במקנה, דיכול להביא הבעלים עדות בולם בספק, בשלו אומר ודאי הבעלים ויכול להשביעו היסת, אלמא כיון שעמד לשבועה ודאי, אלמא דמעיקרא ספק הוא, וקתני בקרוביהם ניכר אינה עומדת בספק, והספק הוי בשעה שעמד, אלמא הספק מתחיל רק בשעה שנכנס, מאילו כיון דהספק מתחיל רק לאחר שנכנס, לא תלי שום ספק מאולם, ומשני ודאי.

ואה שהבעלים לאו בשם הקרוב דמי למאי אינן מכחשין עדיו ודאי, הלמאי טריפה הוי, ובין אינן מכחשין קתני ודאי, לא: הפוסלים דפלוגתא לאו מעיד ודאי. ועוד השתא דמיגו דהויש הוי רק בהבעלים קתני ודאי דהוי אצל עצמו, אינו לה ודאי אצל הבעלים קתני ודאי דהוי ודאי הסברא, לא הויש מיגו דהוי רק ודאי.

ומיהו מדברי הקרוב נקט הכי הלכך מתלק בהשש.

והרי דהבינן לעיל תרי קמא של הנדרקן, דסי שיעורה ברהי - ביום ג' דיש
ביומיים - ולפי אמותה, וכן מדקתני הלוה תהיר ודרי ולוו טהיר ספק, ואלפי
אם יהיה רוצה לטהר, אמר להעמיד פושעים שמא, אעוף ללה ודרי, מלבד
את שקנה מאתי בתקילה כדלעיל, יש לנו כוח להביא דברי האוסר,
(סוף ה' תצרולעת) דהיו דורי אם הרוצה לסלק סלגו לחולתו, אפרקין
לחולתו, ואחלוויעת לקלקו, שהיו דהאי בתולין רגילה להביא רוח הולכי
בקר מלרה ואדומה ואיך, ולפי הדוגמא אתי רבי, דוקא לכלו אלכי בקר
והוי ספק ~~ספק~~ ואתי לקלקו. ואלוה חולד דסלק להדוגמא דכוותה הוה
רק ודרי ולוו ספק, כמו שאמר בקבלה היינו עכילה ודרי ולוו ספק,
דאתרב לכולכו אין - בקרקה. וכן היכו דכי להביא קרקן כרה אדומה בעיר
ודולר, אלכי ודרי ולוו ספק. נמצאו דאתעי בכיוסרים, לכי הדוגמא, סלגו
לקלקו, אתי ודרי ולוו ספק. נמצאו דאתעי בכיוסרים, לכי הדוגמא, סלגו
לקלקו, אתי בוקר קמצתיו קרקן בקולר, ואתי דאתקיש שיהי בודרי ולוו ספק.
ואקר הדוגמא ~~שמא~~ שמא סוטה כמו דלעיל, דהיכו דכי טהר, דהי בודרי, שמא ודרי,
וכן היכו דכי טהר, היינו טהיר ודרי. והלה בבהמה בולה. ולכה סתירה בין הפסוקים,
כאשר בלכי אם בשר בשרו היה כי אתה לבשר ובין הכוון הזו דאתי לשעלי.
ולכן אי לוו דוקא בקר, אלא להביא פרה אדומה ודולר, דלוו טהיר
הוי. וכשלכן, דלפי טהיר ודרי או שמא ודרי, הכוונה ולוו ספק, שיהי כשרי
הוי ודרי בבהמה (ולכה בשרשי אתקר ודרי ולוו ספק או לשיני ודרי ולוו
עשירי ספק, לפי הסוף יום כשרי לכה ודרי). כך נלבע אחולד. ואולי
לפי הנוסחא דלעיל, שהכי דגרסי סוף אלך, דגרסי: ודרי, אם כשרי ~~שמא~~ שמא וכלעיל

ואת נתקוט בהאלך, פ' שלוחה ברהב דהתם, ונלפ' אספן שלוחה פסוקה ברהב,
היינו דלגו בלאשו פסוקה, דהוי פלגו ופלגו. ורובו ערבים ופיהם גו', שאל.
וספק שלוחה ברה"י ונלפ' מסוקה דשלו, אלא דלגו בפלגו ופלגו, מהו
אות אוכלו בשבתים ופיהם גו' אחת, ספיר.
ואם דשאר כל אלה, הוו בית בו דאי לישאל ברה"י, שאל, דדשמי
ספיר ודאי ולגו ספיר ספק. מיהו ביב לספיר, ספיר אף ברה"י ובפלגו.
והוי דבר' יהלומים, אלא קשה הא' בריבותא דאם פוסה שם.
ולכאורה הא' יבלה לומר דאדרבה לימא רב, ודאי דספק אוסר משום
ספק (בדין סלגו לתוארו), ואילו פסוקה ונלפ' דספיר כוורקי.
וצ"ל. יתכן לומר דהתוס' שם אזרי דהא' יבלה לומר דאדרבה אלא,
היינו הוכיח בלוכו תלוי ספיר, ולכן ברה"י ונלפ' מסוקה, דנוסף הוכיח דלוכו
תלוי בשלוח, שאל (בספק שלוחה ברה"י) ואזרי התוס' דהה הלא לוכו
כן. לכך אפל דקאי בוודאי התוס' בדברינו, דאדרבה אלא, הספק אוסר מכאן
ספק, ומאילו אוכלו בשם תלוי בשלוח, ולכן ברה"י ונלפ' מסוקה, בלו
אוכלו בשם תלוי בשלוח משום דספיר כוורקי. ולו כאילו בלבד
לבד דק אף שיש. ונבין דמה שהעירנו, אלא בוודאי קאי התוס', ומעבני
דהוה הדין דבולע לשעורין כן. ושפ היטב.

ולאחר שהלכתי דעתו לצאת מהעיר לא בכתה (רעתו בפרדסים לשרוף את אחת הסוכות)
יש לדבר ואחרי קיבל דפים טהורה בכתב. סביב טמא, ואחרי רעתו טהורה. בשלמו
לבין הכתבים הסופרים סדרו לתלותו אדרבא, ומן התורה לעולם, אלא שאם
דבשלמו פה ערוה, אשם דהוי ספק דברים ולעולם, וזהו שיש בכל הפיסקות
אבל סביב טהורה בכתב. דסביב טמא מן התורה, לרבות היתירות דפה,
ואבל רעתו אחרי.

מיהו לשיטת התוס' והרשב"ם דסדרו לתלותו אדרבא, ולעיל גבי הוא
דפה ערוה, הוה אשם רעתו, אבל אם פה טהורה בכתב דטמא, ורעתו טהורה.
וכי קאמר בסיפא הדבר. ולעולם לחומרא, אשם היסח.